

het nog niet uiten? Je moet er maar eens naar zoeken, wie weet hoe mooi het is". Ze keek naar hem, haast verwonderd, en glimlachte.

„Je bent een lieve man, en — en ik ben gelukkig vandaag."

„En morgen?"

„Dan zal ik misschien weer ongelukkig zijn", zei ze zacht, en keek weer naar hem, maar zijn gezicht bleef in rust. „Waarom zeg je niets? Waarom zeg je niet dat ik me moet leeren beheerschen, dat ik zoo moet worden als — als Lize Goesman?"

„Wind je niet zoo op. Ik wil wel watzeggen."

„Nou vooruit."

„Je moest je toch eigenlijk schamen, voor dat: „morgen zal ik misschien weer ongelukkig zijn". Ze hoorde hoe hij zijn best deed vloeiend en vast te blijven praten, maar tegelijkertijd sloeg haar de zin van zijn woorden. Ze beet op haar lippen van kwaadheid en was even zóó verward, dat ze niets kon antwoorden. 't Was of hoon-lachend en schimpend haar stemming van kinderlijke vroolijkheid wegglipste.

„Jij moest je schamen, me altijd weer mijn mooie stemming te bederven", zei ze hard.

Ze liepen voort, gejaagder, en luider nog kletsten hun voeten op den straatweg. Ze voelde hoe haar arm nog op den zijnen lag, als hoorde ze bij hem. Altijd als ze gekibbeld hadden, kwam er nog zoiets onzinnigs ook bij als nu dat gearmd loopen, dacht ze bitter. Meestal was 't het gevoel met hem in één kamer te moeten zijn en blijven, en hem tòch weer, na een half of een heel uur, te moeten bedienen, gewoon, als was er niets gebeurd: — Henri, wil je een kopje thee? — Om te huilen zoo belachelijk was het. Recht voor zich uit zag ze wat daakjes en twee torenspitsen, met hier en daar een lichtje. Wat holden ze alsof ze er toch vooral gauw wezen wilden. De kleine, leege stad, en daarin leefden ze hun kleine, leege leven. Ze ging hunkeren naar een woord van hem, naar het eerste, nieuwe woord. Hij kon nog zoovéél goed maken, als hij wilde. Zou hij willen? Kon ze maar even zijn

gezicht zien, maar hij zou het dadelijk voelen als ze keek naar hem, en verontschuldigen verwachten van haar....

Nu liepen ze door de straten — ze zwegen — Haast waren ze thuis.

„Je moet me altijd nog vertellen waarom je de preek niet mooi vindt", zei hij, de sleutel in het slot stekend. „Straks dan maar, na het eten, hè?"

„Ja," zei ze alleen.

III.

Lize liep te zingen door het huis en voelde zich een nieuw mensch. Mevrouw Goesman luisterde telkens verrast, als ze weer Lize's stem hoorde en dacht aangedaan, wat haar kinderen elkaar toch lief hadden! Want alleen uit blijdschap dat Hans straks kwam, zong Lize zoo.

In de slaapkamer, die ze vroeger altijd hadden gedeeld en waar nu weer Hans' bed was opgeslagen, ging Lize speurend rond. Ze sierde de kamer wat op; boven het bed van Hans prikte ze, zorgvuldig, een plaat die ze in een leege kast had gevonden. De plaat stelde voor een man en een vrouw; de vrouw, mooi en jong, gekleed in witte zij, lag aan de voeten van den man, in wanhopend smeken. Hij had zijn oogen afgewend en staarde in schaduw-donker, heel smartelijk, zoo zonder gedachten. Lize vond het een mooie plaat; ze keek er neuriënd naar en was er mee in haar schik. — Hans kwam; — behalve het feestelijke en de verandering die het bracht voor alle drie de dagen dat ze er zijn zou, gaf het nog dat groote, héél gewichtige: er zou worden beslist en uitgemaakt dat zij, Lize, weg zou gaan uit huis en verpleegster zou worden, als Hans. Wel begreep ze, dat zulke plannen niet dadelijk tot uitvoer konden komen, maar als er eenmaal een bres was geschoten, zou alles wat weg moest, langzaam aan wegbrokkelen. Dat haar eigen woorden: „ik wil weg," als spontane uiting van haar zelf alleen, noodig waren en onontbeerlijk, bedacht ze niet. Als Hans er zijn zou en